

**PÅL**, nom. prop. m. Mansnamn, förkortadt af *Paul*. Se *Per*.

**PÅLA**, v. n. o. a. 1. Nedslå pålar på ett ställe; stärka, befästa med pålar. *P. af*, se *Afpåla*. *P. út*, med pålar utstaka. — *Pålande*, n. 4.

**PÅLAGA**, f. 1. Afgift, som af regering pålägges undersåterna i en stat, i och för dess behof. *Druga, tunga, tryckande p-gor*. — *Syn*. Se *Afgift*.

**PÅLANDSVIND**, på'lannsv'ind, m. 2. (sjöt.) Vind, som blåser åt närmaste land.

**PÅLASSA**, v. a. 1. Lägga saker på vagn, släde, så att deraf blir ett lass. — Äfv. *Lassa på*. — *Pålassande*, n. 4. o. *Pålassing*, f. 2.

**PÅLASSARE**, m. 5. En, som lassar på.

**PÅLASTA**, v. a. 1. Föra lastvaror på fartyg. *P. jern, spannmål*. — Äfv. *Lasta på*. — *Pålastande*, n. 4. o. *Pålastning*, f. 2.

**PÅLASTARE**, m. 5. En, som pålastar.

**PÅLE**, m. 2. pl. *pålar*. 1) I ena ändan af spetsad stock, som användes till hvarjehanda behof, isynn. att nedslå i marken. *Slå ned pålar. Bygga på pålar*. (Fig.) *Slå ned sina pålar*, se *Bopåle*. (Bibl.) *En p. i köttet*, köttets frestelse. — 2) Se *Skampåle*. *Stå på p-n*, schavottera. — 3) Se *Skanspåle*.

**PÅLIGGA**, v. n. 2. (böjes som *Ligga*) Ligga uppå. — Brukas sällan utom i part. pres. *Påliggande*.

**PÅLITA**, v. a. 1. Lita på. *Han är ej att p.*

**PÅLITLIG**, a. 2. Som man kan lita på. *En p. karl*.

**PÅLITLIGEN**, adv. Se *Pålitligt*.

**PÅLITLIGHET**, f. 3. Egenskapen att vara pålitlig.

**PÅLITLIGT**, adv. På ett pålitligt sätt, med pålitlighet.

**PÅLJUGA**, v. a. 3. (böjes som *Ljuga*) Se *Pådikta*.

**PÅKLUBBA**, f. 1. Tung klots, som genom en öfver en rulle eller skifva lagd lina af flera menniskor drages i höjden och sedan nedsläppes på en stock eller påle, som nedslås i marken.

**PÅLKRAN**, m. 2. Påklubba med dertill hörande ställning.

**PÅLNING**, f. 2. 1) Nedslagning af pålar i marken eller i botten af något vatten. — 2) Nedslagna pålar.

**PÅLNINGSMASKIN**, ---sch'n, m. 3. Se *Påklubba*.

**PÅLRAD**, m. 3. Rad af nedslagna pålar.

**PÅLROT**, f. 3. pl. — *rötter*. (bot.) a) En odelad rot, som går lodrätt ned. — b) Hufvudstammen på en grenig rot, då den har lodrät riktning.

**PÅLSKO**, m. 3. pl. — *skor*. Jernbeslag öfver spetsen af pålar, som nedslås i stenig mark.

**PÅLVERK**, n. 5. Timrad förskansning af lodrätt i jorden nedgrädda, i rad ställda, upptill spetsade trädstammar.

**PÅLVIRKE**, n. sing. Virke, bestående af pålar.

**PÅLYSA**, v. a. 2. Genom lysning på predikstol o. s. v. offentligen förkunna, påbjuda. *P. auktion*. — Äfv. *Lysa på*. — *Pålysande*, n. 4. o. *Pålysning*, f. 2.

**PÅLYXA**, f. 1. ell. **PÅLYXE**. Ett slags fordom brukligt stridsvapen, med spets i ändan, yxblad på ena sidan och midt emot på andra sidan en något längre jernpigg, krokig och uddhvas, eller formad som en halfmåne.

**PÅLÄGGA**, v. a. 2. (böjes som *Lägga*) 1) Lägga öfver, på. *P. plåtar på taket. P. plåster på såret*. — *Syn*. Belägga med, Applicera. — 2) (fig.) a) I kraft af myndighet anbefalla en något. *P. undersåterna skatt. Unionskonungarne pålade Sverige tryckande skatter. Den skatt, som staden är pålagd. P. en för mycket arbete. P. en att göra något. Hon har pålagt mig det. Domaren har pålagt honom edgång. P. böter, straff*. — b) Hemsöka med. *P. sjukdom, kors, bedröfvelse*. — 3) *P. boskap*, bestämma den att uppfödas. Äfv. *Lägga på* (för bem. 1 o. 3, samt äfv. stundom för bem. 2). — *Påläggande*, n. 4. o. *Påläggning*, f. 2.

**PÅLÄGGSKREATUR**, n. 5. Kreatur, som pålägges (se *Pålägg*, 3).

**PÅMANA**, v. a. 1. Se *Mana på*.

**PÅMINNA**, v. a. 2. 1) Återkalla i ens minne, föra en något till minnes. *P. en om något. Allt p-nde mig om min olycka*. — *Syn*. Erinra, Föra till minnes. — 2) Se *Erinra*, 2. *Vid allting hafva något att p. Dervid är ingenting att p.* — *P. sig*, v. r. Draga sig till minnes. *Jag p-ner mig det som en dröm. Jag p-ner mig, att...* *Jag p-ner mig hafva läst, att...* — *Syn*. Erinra sig, Komma ihåg. Föra ell. Draga sig till minnes. — *Påmint*, part. pass. *Göra sig p.*, anbefalla sig i ens ynnest och hägkomst.

**PÅMINNARE**, m. 5. En, som påminner, erinrar om något; anmärkare.

**PÅMINNELSE**, f. 3. 1) Återkallande af en sak i ens minne, förande till minnes. *Utan hans p. hade jag glömt det. En ny p. om vår dödlighet*. — *Syn*. Erinran, Erinring. — 2) Ogillande anmärkning. *Göra p. vid något*.

**PÅMOTA**, v. a. 1. Se *Pådrifva*.

**PÅNYTTFÖDA**, v. a. 2. (fig.) Gifva nytt lif, återlifva. — *P-s*, v. d. Få nytt lif. — *P-född*, part. pret. Återlifvad. *Blifva alldeles som p.*, få nytt lif, ny munterhet, verksamhet.

**PÅNYTTFÖDELSE**, f. 3. (fig.) Erhållande af nytt lif, ny munterhet, verksamhet.

**PÅPACKA**, v. a. 1. 1) Packa något på vagn, släde, häst, åsna, o. s. v. — Äfv. *Packa på*. — 2) (fig. sam.) Gifva stryk. — *Syn*. Se *Slå*. — *Påpackande*, n. 4. o. *Påpackning*, f. 2.

**PÅPASSA**, v. a. 1. Se *Passa på*. — *Påpassande*, n. 4. o. *Påpassning*, f. 2.

**PÅPASSLIG**, a. 2. Som alltid uppmärksamtpassar på. *P. i sin tjänst*. — *Påpassligt*, adv.

**PÅPASSLIGHET**, f. 3. Egenskapen att vara påpasslig. *P. i tjänsten*.

**PÅPEKA**, v. a. 1. (fig.) Antyda, anvisa på. *P. ett förhållande. en känd omständighet*.

**PÅPELSA**, v. a. 1. Se *Pelsa på*. — *Påpelsande*, n. 4. o. *Påpelsning*, f. 2.

**PÅPISKA**, v. a. 1. (fam.) Gifva stryk. — Vanligare *Piska på*.

**PÅPRACKA**, v. a. 1. Se *Pracka på*.

**PÅRAPPA**, v. a. 1. (fam.) Gifva rapp, stryk. — *Syn*. Se *Slå*.

**PÅRESA**, v. a. 2. Se *Resa på*. — *P. en brasa i spiseln*.

**PÅROP**, n. 3. Ett måls uppropande vid en rätt.

**PÅROPA**, v. a. 1. o. 2. Uppropa (ett mål) vid en rätt. *P. ett mål*.

**PÅRÅKA**, v. a. 1. Se *Råka på*.

**PÅRÅKNA**, v. a. 1. Göra sig räkning på, hoppas, förvänta. *P. hjälp, bistånd af någon*. — Äfv. *Räkna på*.

**PÅSADLA**, v. a. 1. Se *Sadla*.